

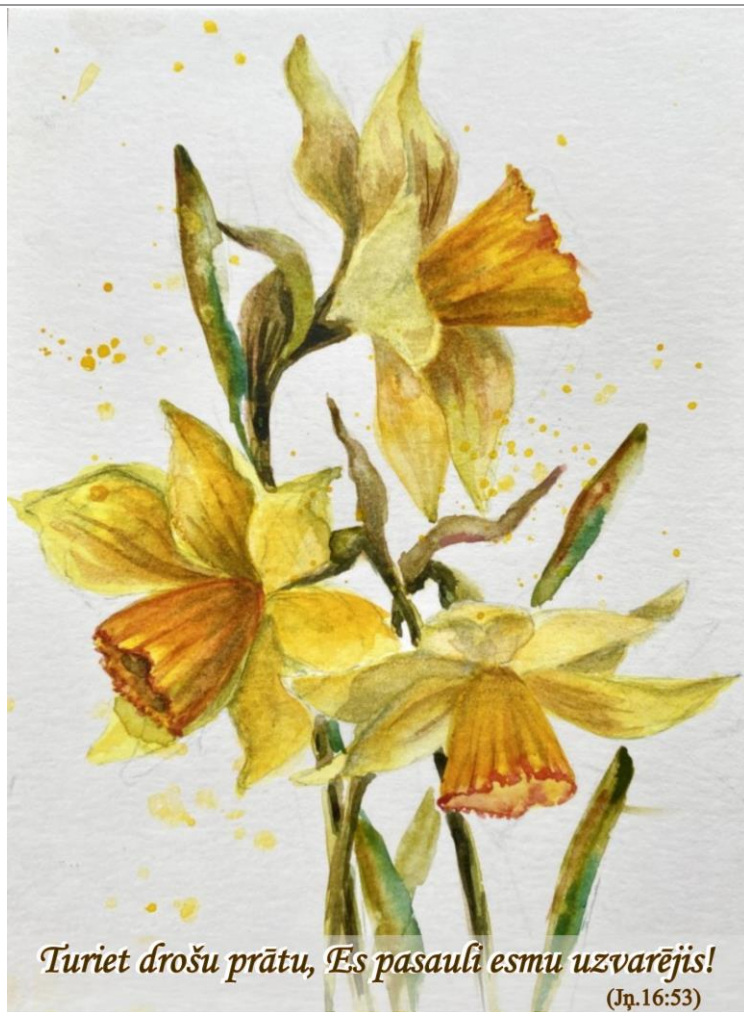

Rīgas Sv. Jāņa
evanģēliski luteriskās

Draudzes Līvīze

• RĪGAS SV. JĀŅA EVANĢĒLISKI LUTERISKĀ DRAUDZE •

2023. gada aprīlis, Nr.78

Turiet drošu prātu, Es pasauli esmu uzvarējis!

(Jņ.16:33)

*Es Esmu augšāmcelsšanās un dzīvība;
kas Man tic, dzīvos, arī ja tas mirs,
un ikviens, kas dzīvo un tic Man,
nemirs nemūžam!*

Jņ 11:25-26

Mācītāju uzrunas

Ps.16:10 “ *jo Tu manu dvēseli nepametīsi nāves valstībā, nedz Savam Svētajam liksi redzēt iznīcību.*”

Māsas un brāļi Kristū!

Ko jūs meklējat dzīvo pie mirušajiem! Kristus ir augšāmcēlies! Mācekļiem šī vēsts bija negaidīta. Taču tai nevajadzēja būt negaidītai. Mācekļiem vajadzēja ticēt un gaidīt Kristus augšāmcelšanos, jo Raksti to liecina – “nedz Savam Svētajam liksi redzēt iznīcību”.

Lai mums Krustā sistā un augšāmceltā Dieva Dēla apsolījumi un Svētā Gara varenais spēks dod nešaubīgu ticību, ka piepildīsies viss, ko Dievs ir sacījis: Romiešiem 8:11 “*Un, ja jūsos mājō Tā Gars, kas Jēzu uzmodinājis no miroņiem, tad Viņš, kas Kristu Jēzu uzmodinājis no miroņiem, arī jūsu mirstīgās miesas darīs dzīvas ar Savu Garu, kas ir jūsos.*”

Dieva svētītus Kristus augšāmcelšanās svētkus!

Jūsu mācītājs Kristū – Ingus Dauksts

Mācītāju uzrunas

Revolucionārie kristieši

Bet, ja par Kristu sludina, ka viņš ir augšāmcēlies no mirušajiem, kādēļ tad daži starp jums runā, ka nav mirušo augšāmcelšanās. Ja jau nav mirušo augšāmcelšanās, tad arī Kristus nav augšāmcēlies. Bet, ja Kristus nav augšāmcēlies, tad jau veltīga ir mūsu sludināšana un veltīga jūsu ticība. Tad jau mēs esam Dieva viltus liecinieki, jo esam liecinājuši pret Dievu, it kā viņš Kristu būtu augšāmcēlis, ko viņš nemaz nav augšāmcēlis, ja jau nav mirušo augšāmcelšanās. Jo, ja jau mirušie netiek augšāmcelti, tad arī Kristus nav augšāmcēlies. Bet, ja Kristus nav augšāmcēlies, tad veltīga ir jūsu ticība un jūs vēl esat savos grēkos. Tad jau pazušānā gājuši ir arī Kristū aizmigušie. Ja mēs vienīgi šajā dzīvē ceram uz Kristu, tad esam visnožēlojamākie cilvēki. Bet nu Kristus ir augšāmcēlies no mirušajiem, pirmais no aizmigušajiem. Tādēļ ka nāve ir caur cilvēku un caur cilvēku ir arī mirušo augšāmcelšanās. (1.Kor.15:12:21)

Ar apskaidrotām sirdīm mēs tagad saredzam

Šeit Kristus gaismas starus pār kapiem uzaustam.

Viņš uzvarējis nāvi, klau, debess gavilē,

Lai tālu un lai tuvu To slavē pasaule.

(Jaunā Dziesmu grāmata, 127:2)

Šajos Kristus augšāmcelšanās svētkos mēs vēršam uzmanību uz Kristus augšāmcelšanos ar apustuļa Pāvila vārdiem Pirmajā vēstulē korintiešiem. Apustulis ir saņēmis kādas bēdīgas ziņas, par aplamām lietām draudzē Korintā.

“Jūs sanākat uz dievkalpojumu, un sakāt, ka nav mirušo augšāmcelšanās!” Tas, protams, nozīmē, ka arī Kristus nav augšāmcēlies! Tad nu apustulim rodas jautājums: “Ko tad jūs tur dievkalpojumos darāt? Ja Kristus nav nemaz augšāmcēlies, tad tukša ir tā jūsu sludināšana, kuru jūs draudzē sludināt! Tukša ir arī jūsu ticība!” Un galvenais, ja reiz Kristus nav cietis, miris un augšāmcēlies par mūsu grēku piedošanu, tad nav arī grēku atlaišanas, tāpēc korintieši vēl joprojām ir savos grēkos! Tik liela ir nozīme tam, ko atceramies un pārdomājam Kristus augšāmcelšanās svētkos!

Vēl trakāku šo situāciju padarīja tas, ka korintieši, noraidot augšāmcelšanos, noraidīja lielu Dieva svētību. Kungs vēlas atbrīvot Dieva bērnus no grēka, vēlas atbrīvot šo pasauli no ļaunuma. Viņš vēlas ticībā pestītajiem sniegt dalību atjaunotajā radībā, kad šīs pasaules grēks un ļaunums tiks iznīcināts. Jaunās debesis un jaunā zeme tā ir Debesu Valstība, piedalīties tajā, nozīmē pilnību harmoniju ar sevi, ar apkārt esošo pasauli un pilnīgu harmoniju attiecībās ar Radītāju. Tik liela ir šī pestīšanas dāvana! Ja mēs to tā aplūkojam, tad kļūst saprotama arī šī lielā apustuļa vilšanās. Ja ceram vien uz svētību, kas ir šajā pasaulē, tad esam nožēlojami kristieši, jo tas, kas Dieva bērnus sagaida tur, tā svētība nav salīdzināma ar to, ko mēs pazīstam šeit.

Tomēr Kristus ir augšāmcēlies no mirušajiem. Viņš ir Dieva žēlīgā nodoma pirmauglis. Tas, ko Dievs ir apsolījis mums visiem, to mēs redzam Kristū Jēzū. Tāpat kā Viņš piecēlās no mirušajiem jaunā, garīgā miesā, to pašu iemanto katrs, kas Viņam tic un redz savu grēku piedošanu un augšāmcelšanos krustā piesistajā Kristū, kas piecēlās no Sava kapa.

Liendienām ir sava īpašā vieta šīs pasaules vēsturē. Tāpat kā caur Ādamu, pirmo cilvēku, nāca grēks, līdz ar to arī šajā pasaulē ienāca nāve, tāpat arī caur dievcilvēku Jēzu Kristu nāca grēku piedošana, līdz ar to arī piecelšana no nāves. Līdz ar Kristu šajā nāves skartajā pasaulē nāk dzīvība.

Tālāk apustulis skaidro, ka visam tā ir jānotiek, jo redzi, Kristus ir kļuvis par Kungu. Par Kungu, kas mūs atbrīvo no velna, nāves un grēka varas. Viņš ir mūsu Kungs, jo Viņš mūs tur par saviem, tādēļ Viņš mūs glābj no pasaules ļaunuma un destrūkcijas. Ja Dievs Tēvs Kristu ir darījis par Kungu, tad Viņam ir jāpakļauj visi pretspēki. Pēdējais, kas tiks iznīcināts, būs nāve. Nāve ir kas pretējs dzīvībai. Nāve ir vien grēkā krišanas sekas. Ja Kristus ir Kungs un dzīvība, tad nāve Viņa priekšā nevar pastāvēt! Nevar atlaist grēku un atstāt nāvi!

Kas tad bija par iemeslu, kādēļ Korintas draudzei tā iznāca attāpties šaubās un ticības pamatu izšaubīšanā? Nemot vērā tā laika kontekstu, kā arī to, cik tas ir līdzīgs mūsdienu kontekstam: “Kā tas sanāca?”, tad šis jautājums kļūst tāds muļķīgs... Vai tad tas nav skaidrs? Tāpēc, ka nav viegli tā pašam no sevis tādām lietām noticēt! Korintieši bija grieķi. Grieķu filosofija nepieļāva mirušo augšāmcelšanos. Vēl kādiem, filosofiski runājot, miesa bija kā tāds cietums, kurā dvēsele ir iespundēta. Viņu priekšstats bija, ka dvēsele ir jāatbrīvo no šī cietuma. Ideja, ka dvēsele iegūst jaunu, garīgu miesu augšāmcelšanās notikumā, bija absolūti pretēja tam filosofu ideālam!

Viņi gribēja tīru dvēseli bez miesas! Ideja, ka mirusi miesa, kas sadalās un pēkšņi atnāktu pie dzīvības – tas bija absolūti nepieņemami!

Cilvēki, dzirdēdami šo Evaņģēlija vēsti, pēkšņi atskārta, ka šis vēstījums par Augšāmcelto ir lietas izmainījis! Tas izmainīja atsevišķu cilvēku, tad kopienu, draudžu, un vienā brīdī, vismaz ārēji tas tā izskatījās, ka tas izmainīja tikpat kā lielāko daļu tā laika zināmās pasaules (Romās impēriju)! Šeit ir svarīgi saprast, ka runājot par Kristus augšāmcelšanos, runa nav par kādu subjektīvu, mītisku, tēlainu notikumu, bet gan par vēsturisku, patiesu notikumu! Vēsturiskās liecības dalās trijos avotos:

*kurus atstājuši kristieši;

*kuri nāk no tā laika jūdiem;

*tā laika valdošās varas jeb romiešu liecības.

Kristieši liecināja par to, ka augšāmcelto Jēzu cilvēki redzēja vairākkārt! Vienā notikumā Viņu redzēja reizē aptuveni 500 cilvēku liela grupa. Starp spilgtākajām liecībām, manuprāt, ir par Jēzus miesīgo brāli Jēkabu. Kas, neskatoties uz to, ka uzauga kopā ar Jēzu, atsacījās Viņam ticēt un sekot. Viņš kļuva par kristieti, kad sastapa savu brāli augšāmceltu. Jēkabs kļuva par Jeruzālemes draudzes priekšnieku. Arī viņa vēstule ir starp Jaunās Derības grāmatām.

Runājot par liecībām, kas nav kristiešu, tās visas stāsta par to, ka Viņa kaps bija tukšs. Tātad Jēzus miesas tiešām tika apglabātas, bet pēc tam to vairs tur nebija. Jūdu liecības vēsta, ka tie esot baidījušies, ka Jēzus sekotāji nenozog Viņa mirstīgās atliekas, un tad teiks, ka Viņš esot augšāmcēlies, jo šis Jēzus no Nācaretes esot tā apgalvojis, ka pēc nāves augšāmcelsies.

Romiešu liecībās ir redzams, kas tas bija par šoku, jo pat ar karavīriem apsargāts kaps var tikt aplaupīts. Uz akmens plāksnes, kas datētas ap 41. gadu, ir lasāms Cēzara edikts, kas paredz augstāko sodu tam, kas uzdrīkstēsies aplaupīt apbedījuma vietu. Turklāt tos karavīrus, kas sargāja Jēzus kapu, saskaņā ar romiešu likumdošanu, sodīja ar nāvi. Tātad Jēzus sekotāji viņus nevarēja uzpirkt.

Tā nu vēsturnieki vēl ar šīm liecībām cīnās. Vai pirmie kristieši būs Jēzus miesas nozaguši un izdomājuši Viņa augšāmcelšanos? Ir kādi pārsteidzoši fakti, kas liecina par pretējo. Augšāmcelšanās liecinātāji sevi

parādīja vissliktākajā gaismā – kā Jēzus nodevēji, mazdūšīgi un mazticīgi. Ja viņi to būtu paši izdomājuši, tad nebūtu sevi tā pazemojuši. Turklāt, ja viņiem būtu jāizvēlas pirmais liecinieks, tad tie būtu izvēlējušies kādu, kura liecība vismaz tajā laikā būtu vērā ņemama. Pirmais augšāmcelšanās liecinieks ir sieviete – Marija Magdalēna. Sievietes liecība tiesā tajā laikā nebija derīga nedz starp jūdiem, nedz romiešu vidū, bet stiprākā liecība ir tā, ka neviens taču neies ciešanu pilnā nāvē par to, ko pats zina, ka ir izdomājis! Cilvēki ticības dēļ visos laikos ir bijuši gatavi mirt, bet neviens neiet nāvē par to, ko pats zina, ka ir izdomājis... Starp Jēzus tuvākajiem mācekļiem vienīgi apustulim Jānim bija dots nomirt dabīgā nāvē.

Tā mūsu brāļi un māsas Kristū jau no pirmajiem mūsu ēras gadsimtiem bija kā tāda “augšāmcelšanās kustība”. Tā bija revolucionāra kustība, kaut pirmajā brīdī tik neticama, līdz ar ticības atklāšanu, šī vēsts izmainīja cilvēku dzīves. Tāpat tas ir arī šodien. Šī vēsts par Augšāmcelto Kristu ir galvenā daļa no lielās Dieva Atklāsmes. Kā caur Ādamu nāca nāve, tā caur Kristu nāk dzīvība. Āmen!

Māc. Gints Graudiņš
2023. gada Kristus augšāmcelšanās svētkos

Mācītāja vēstule

Lieldienu sapnis

... kad Jēzus dvēsele atgriezās pie Dieva, zibens nāca no debesīm, bija zemestrīce un aizkars templī, kas aizsedza vissvēto vietu no tautas, pārplīsa vidū pušu.

Zelta priekšgars, vidū pārplīsdams, izveidoja kā ceļu, kas uz leju kļuva aizvien platāks un pa šo ceļu Jēzus ienāk pasaulē.

Šis ir ceļš, pa kuru cilvēks tiek pie Dieva, bet caur Kristu, jo pats, vienalga, nevar pat i ne sauli uzskatīt! Plaisa pāršķēla templi un Jeruzalemi, un pašu jūdu tautu, kas ar Kristu, kas bez tā ...

Ceļoties jo augstāk, jo skaidrāk ieraugām, ka šī plaisa ir pāršķēlusi visu pasauli. Tā ir varena parādība. Katrs no tās spēka grib kādu mazumiņu arī sev un liek to mazā, greznā zelta rāmīti un kar pie sienas, un liek altārī.

Visa Kristus vareņība sadalīta miljons mazos zelta rāmīšos, bet Viņa varenums ir spēcīgs tik kopā esot, vienā miesā un vienā Garā.

P.S. Te varam ieraudzīt 3–4 bildes:

Aizkars vidū pušu, tas perspektīvā izveido ceļu, bet tuvplānā pa to nāk Jēzus.

Pāršķeltais templis un Jeruzaleme, kur centrā vēl var saskatīt aizkaru un Jēzu.

Pasaule, kuru kaut kas sadala vai apņem, skatoties aizvien sīkāk, ieraugām, ka tie virpuļi ir radīti no rāmīšiem ...

Katrā rāmītī tik viena līnija ... Tā, kura pāršķēlusi pasauli.

Ar Lieldienu sveicieniem un pārdomām
pie Jums nāk mācītājs Juris Zariņš

Svētrunas pieraksts

Svētais Vakarēdiens

Žēlastība Jums un miers no mūsu Kunga Jēzus Kristus!

Marka ev. 14:12-31

Pirmajā Neraudzētās maizes dienā, kad kāva Pashas jēru, mācekļi viņam sacīja: “Kur tu gribi, lai mēs ejam un sagatavojam tev Pashas mielastu?” Viņš sūtīja divus no saviem mācekļiem un tiem sacīja: “Ejiet uz pilsētu! Jūs sastapsiet cilvēku, kas nes māla krūzi ar ūdeni; ejiet tam līdzi. Kurā namā viņš iees, tā saimniekam sakiet: Skolotājs jautā: kur ir tā telpa, kur es ar saviem mācekļiem varu ēst Pashas jēru? Un viņš jums ierādīs lielu augšistabu, izklātu un sataisītu; tur mums arī sagatavojiet.” Mācekļi izgāja un nonāca pilsētā, un atrada visu, kā viņš tiem bija sacījis. Un viņi sagatavoja Pashas jēru. Vakaram iestājoties, viņš nāca ar tiem divpadsmit. Kad viņi bija sasēdušies un ēda, Jēzus tiem sacīja: “Patiesi es jums saku: viens no jums, kas ar mani ēd, mani nodos.” Un tie kļuva bēdīgi un cits pēc cita jautāja: “Vai tad es?” Bet viņš tiem sacīja: “Viens no divpadsmit, kas reizē ar mani mērc maizi bļodā. Cilvēka Dēls gan aiziet, kā par viņu ir rakstīts, bet vai! tam cilvēkam, kas nodod Cilvēka Dēlu! Šim cilvēkam būtu bijis labāk nepiedzimt.”

Jēzus, viņiem ēdot, ņēma maizi, svētīja to, lauza un deva tiem, sacīdams: “Ņemiet, tā ir mana miesa!” Viņš ņēma bikeri, pateicās un deva to viņiem. Un visi dzēra no tā. Un viņš tiem sacīja: “Šīs ir manas jaunās derības asinis, kas tiek izlietas par daudziem. Patiesi es jums saku: es vairs nedzeršu no vīnakoka augļiem līdz tai dienai, kad es no tiem atkal dzeršu Dieva valstībā.” Pateicības dziesmu nodziedājuši, tie devās uz Olīvkalnu.

Jēzus tiem sacīja: “Jūs visi apgrēkosieties, jo ir rakstīts: es ganu sitīšu, un avis tiks izklādinātas. Bet pēc tam, kad es augšāmcelšos, es pirms jums noiešu uz Galileju.” Pēteris viņam sacīja: “Ja arī visi apgrēkosies, es gan ne.” Un Jēzus tam sacīja: “Patiesi es tev saku: šodien, šajā naktī, pirms gailis divas reizes dziedās, tu mani trīs reizes noliegsi.” Bet Pēteris sacīja ar vēl lielāku pārliecību: “Pat ja man būtu jāmirst līd ar tevi, es nekad tevi nenoliegšu!” Un tāpat runāja arī visi pārējie.

Mēs katru **svētdienu un trešdienu** mūsu baznīcā varam **saņemt Svēto Vakarēdienu**. Arī lūgšana “Mūsu Tēvs debesīs” biežās atkārtotības dēļ var kļūt par bīstamu rutīnu. Tā var izraisīt cilvēkos tādu attieksmi, ka tas

jau nav nekas īpašs, nekas neparasts. Tā nav nekāda problēma, ja es pēc tā netiecos, tā nav problēma, ja es varu izlaist kādu svētdienas dievkalpojumu tāpēc, ka esmu pārāk noguris, tāpēc, ka **mans nogurums ir svarīgāks nekā Dieva dāvana.**

Šāda attieksme radīja arī Korintas draudzei situāciju, kad Vakarēdiena būtība tika aizmirsta un nekārtības no draudzes dzīves ienāca arī Vakarēdiena laikā.

Tāpēc vienmēr Baznīca ir centusies sakārtot dievkalpojuma kārtību, lai nebūtu kaut kas līdzīgs, kā tas notika Korintas draudzē. Kā lasām 1.Kor. 11:20-21 *“Kad jūs sanākat kopā, tad nav iespējams turēt Tā Kunga mielastu. Jo, mielastam notiekot, katrs steidzas paņemt savu paša ēdienu, un tā cits paliek neēdis, cits piedzeras.”* Tas nebija nekas neparasts, ka sadraudzības mielasts tajā laikā tika apvienots ar Tā Kunga mielastu, šī kārtība, kas tos nošķīra, vēl nebija stingri iedibināta. Korintas draudze bija pirmā draudze, kur šīs nekārtības atklāti parādījās un kur Kunga mielasta nozīme, kur viņa būtība tika noliegta šādā veidā, pašiem neapzinoties, bet diemžēl ar bēdīgām sekām.

Tādas nekārtības kā tur, kad cilvēki, pienākot pie Vakarēdiena jau ir piedzērušies vai pārēdušies, protams, vairs nenotiek. Maize no milzīgiem klaipiem ir kļuvusi par mazu maizi. Lielās vīna krūkas ir kļuvušas par vienu biķeri, vairs nav iespējams ne piedzerties, ne pārēsties, bet **vēl joprojām ir iespējams pārprast Kunga mielasta būtību un nesāņemt to par svētību,** bet sāņemt to par pārmācību vai pat par sodu.

Lai draudze izvairītos no tā, apustulis Pāvils skaidro 1.vēstulē Korintiešiem, kā Vakarēdiens ir saņemams un kāpēc. *“23 Jo es no Tā Kunga es esmu saņēmis, ko arī jums mācīju: ka Tas Kungs tanī naktī, kad tas tapa nodots... Apustulis Pāvils parāda šī vakara svinīgo atmosfēru. Vispirms, ka šo mācību viņš nav saņēmis ne no kādas filozofijas skolas, ne no kāda pasaulīga mācītāja vai no jūdu rabīna, bet no paša Kunga Kristus. Evaņģēlists Marks arī liecina savā evaņģēlijā, kas ir **Jēzus mācība par Vakarēdienu.** To lasām, sākot ar 14.nodaļas 22. pantu: *“Jēzus, viņiem ēdot, ņēma maizi, svētīja to, lauza un deva tiem, sacīdams: “Ņemiet, tā ir mana miesa!” Viņš ņēma biķeri, pateicās un deva to viņiem. Un visi dzēra no tā. Un viņš tiem sacīja: “Šīs ir manas jaunās derības asinis, kas tiek izlietas par daudziem.”* Kristus tanī naktī, kad Viņš tapa nodots grēcinieku rokās, lai mirtu pie krusta, iestādīja Svētā Vakarēdiena mielastu, ko mēs mūsdienās saucam par Svētā Vakarēdiena sakramentu.*

Jēzus zināja to, kas Viņu sagaida, tāpēc Vakarēdiena iestādīšana nebija priecīgs un jautrs notikums, bet **svinīgs un nopietns**. Pēdējās Jēzus instrukcijas, pēdējie vārdi mācekļiem un pēdējās mācības pirms Viņa nošķiršanas no mācekļiem.

Jaunās derības mielasts, Manas jaunās derības asinis, Viņš saka, jaunās derības upura un jaunās derības mielasta iestādīšana notiek tajā brīdī. Vai mācekļi to aptvēra? Noteikti, ka ne.

Jēzus gan zina visu, tas ir labi, ka Viņš to zina un aptver. Ja mācekļiem vajadzētu to aptvert un zināt, nekad tas nenotiktu, viņi pie atziņas nenonāktu. Tikai Jēzus ar Savu upuri, ar Savām Debesu dāvanām varēja panākt, ka **mācekļi nāca pie sajēgas pēc Viņa augšāmcelšanās**.

Jēzus zināja arī to, ka šajā naktī Viņš tiks nodots. Tajā bija nodevība, arī uzticības apliecinājumi. Nav būtiski domāt par Vakarēdienu šādi: kurā istabā tas notika, kā viņi sēdēja, kāpēc Jūda nodeva, jo viss centrs ir uz Kristu, uz Jaunās Derības mielasta iestādīšanu.

Tieši šis brīdis ir centrs šim mielastam, ne Jūdas nodevība un ne Pētera pārsteidzīgie uzticības solījumi, tāpat arī visi, kas zvērēja vienā balsī, ka būs uzticīgi līdz nāvei. Mums pat nav par to jādomā, bet tikai par Kristu, kurš iedibina savu asiņu, savas miesas upura mielastu. Tātad tas ir būtiskākais, jo Vakarēdiens ir tieši saistīts ar nākamo dienu – krusta nāvi–svētajām un dārgajām asinīm, ko Augstais Priesteris ir izlējis par mūžīgu izpirkumu mums visiem. Pasaulē ir tikai viens, kas ir uzticīgs līdz nāvei – tikai viens Svētais, tikai viens, kas var izglābt, tikai viens, kas glābj grēcinieku. Tas ir Jēzus Kristus.

Tādēļ pievēršam uzmanību tam, ko Viņš sacīja un ko Viņš mācekļiem un mums visiem, dāvina. **Kas ir Svētais Vakarēdiens?** Lasām Jēzus vārdus – “ņemiet, tā ir Mana miesa, tās ir Manas Jaunās derības asinis”.

Mūsdienās, arī iepriekš, daudzi, kas saka, ka viņi ir Bībelei ticoši kristieši, **šos vārdus grib pārveidot**, lai tā nebūtu Kristus miesa, bet tikai maize, lai tās nebūtu Kristus asinis, Jaunās derības asinis. Atcerēsimies, ikviena derība ir ar asinīm iestādīta, saistoša derība, ne vienkārši mutvārdu derība. Tātad, Jaunās Derības asinis. Sakot, ka tās nav Jaunās derības asinis, viņi dara Kristu par meli, bet Kristus nevar būt melis. Ja mūsu Pestītājs teica, ka **tās ir Jaunās derības asinis**, tātad tās ir Jaunās derības asinis. Ja Kristus teica – tā ir Mana miesa, tad **tā ir Kristus miesa**.

Otrs, ņemsim vērā, kas ir Kristus. Vai Viņš ir tikai svēts cilvēks, vai Viņš ir tikai pravietis, vai Viņš ir tikai Dieva Dēls ar nozīmi, ka Dievs kaut kur ir piedalījies Viņa veidošanā kā eņģeļiem Vecajā Derībā? Nē. Kristus, kā apustulis Pāvils liecina, ir **patiesss Dievs**, kā arī Jēzus liecinājis, sacīdams, “Es esmu esošais” un “Es un Tēvs, mēs esam viens”. Kā Pāvils sacīja vēstulē Filipiešiem, ka Dieva veidā būdams, vienāds būdams ar Dievu, Viņš to neturēja par laupījumu, bet tapa cilvēkiem līdzīgs. **Vienāds ar Dievu**, nevis līdzīgs Dievam. Vienāds. Kristus ir patiesss Dievs un patiesss cilvēks, tāpēc, ja Viņš ir teicis, tā ir Mana miesa un tās ir Manas asinis, Jaunās Derības asinis, tad tie ir Dievišķi vārdi, patiesi vārdi, jo Dievs nevar melot, grēks ir tālu prom no Dieva. Dievam nav jāatbild neviena priekšā par Saviem vārdiem, Viņš atbild tikai savā priekšā. Viņam nav nedz par ko kaunēties, nedz sevi aizbildināt, ka Viņš būtu kļūdījies un pateicis kaut ko nepareizi.

To atcerēsimies, tie ir Dieva vārdi, ko Kristus teica, būdams pats patiesss Dievs un patiesss cilvēks, Dieva Vārds, Logos, kas nācis cilvēcībā, to uzņēmies, tapa cilvēks.

Nākamais, ko apustulis Pāvils skaidro, ir Kristus mācība. Viņš saka, **kāpēc tad ir necienīgs mielasts**, jo tie, kas šādā veidā to dara, viņi **neizšķir** Kristus miesu šinī Vakarēdienā, viņi nesaprot, ka te ir Kristus miesa – tā nav maize, ko jūs ēdat, tas nav vīna biķeris, ko jūs dalāt, tas nav simbolisks mielasts, šeit cilvēki apgrēkojas pret Kunga miesu, kad bauda to necienīgi.

Tātd viss, ko Dieva Vārdi mums saka par šo mielastu, ka Kristus tiešām, arī pat šinī pirmajā mielastā, Savas Dieva varenības spēkā Savu miesu un asinis deva mācekļiem. Vārdi *par jums tiek dota*, tie nozīmē, ka šī miesa nav dota tikai vienam brīdim pie krusta, kad Viņa Gars atstāja Viņa ķermeni, Viņa cilvēcisko miesu, bet tas nozīmē, ka viņa nepārtraukti ietekmē visu pasauli. Tāpēc mēs nesakām, ka *tika dota*, bet mēs **vienmēr sakām – tiek dota**.

Jaunās Derības asinis. Jūdi, arī mēs, mūsdienās, neesam paraduši kā agrāk pagāni, kas savā mānīcībā lietoja asinis, domājot, ka caur asinīm saņem vai nu dzīvās radības spēku, vai dažreiz kanibālu ciltīs – savu ienaidnieku spēku. Tāda bija viņu mānīcība. Sātaniska? Jā. Tāda gan. Dievs Kristus asiņu svētumu ir pavēlējis saglabāt bauslībā, lai tās asinis, kuras Viņš pie krusta izlēja un kuras dod mums Svētajā Vakarēdienā caur vīna zīmi, **lai tās asinis mēs par svētām uzskatītu**, lai tās nemīdītu ar atkāpšanos no Kristus.

Nākamais, ko mums dod šāda Kristus miesas ēšana un asiņu dzeršana? Izlasīsim šo mācību, to rāda vārdi – **par jums dota un izlietas grēku piedošana**. Ar šiem vārdiem Svētajā Vakarēdienā mums tiek dota grēku piedošana, dzīvība, svētlaime, jo kur ir grēku piedošana, tur ir arī dzīvība un svētlaime. Tātad, ko šie vārdi – *izlietas par grēku piedošanu par daudziem* – saka, to arī šis Vakarēdiens sniedz.

Mazo Katehismu vajadzētu arvien turēt sev pie rokas un atkārtot, Mārtiņš Luters pat teica, ka viņš to pārlasa ikdienā, par ko jābrīnās, bet saprotot viņa Dieva vārda studēšanas metodi, jūs arī saprastu, kāpēc viņš lasa. Tāpat kā tā laika cilvēki, viņš uzskatīja, ka īsta lasīšana ir tad, ja lasi nevis galvā, atceroties no galvas, nevis klusiņām lasi pie sevis savās domās, bet seko līdz vārdiem tekstā, balsī runā uz sevi un uz apkārtējiem. Tā bija īsta Dieva Vārda lasīšana, kad tavas acis un tavas ausis visu, ko Dievs tev sniedz tanī brīdī, satver, cik nu tas ir iespējams, Dievu lūdzot un piesaucot Kristus Vārdā, un to pārdomājot tālāk. Kādā veidā? Atkal ar savu muti runājot un atkārtojot to pašu Vārdu, ko tu esi izlasījis iepriekš, vēlreiz un vēlreiz.

Kas ir cienīga saņemšana? Cienīgi saņem nevis tas, kas ir ārēji cienīgi sagatavojies, kaut gan tas ir slavējami un godājami, ka cilvēki Vakarēdienam gatavojas, tomēr tikai un vienīgi gatavošanās bez dzīvas ticības nav nekā vērtā, ja cilvēks netic, ka Kristus ir patiess cilvēks un patiess Dievs, kas par tevi un arī mani, pazudušu un pazudinātu grēcinieku, ir miris un izlējis savas svētās un dārgās asinis, mūs izpirkdams no grēka un velna, un nāves varas. **Patiesā ticība**, ar kuru mēs nākam pie Svētā Vakarēdiena, ir tieši tāda, ka mēs Vakarēdienā saņemam to, ko Kristus saka, ņemiet un ēdiet, tā ir Mana miesa, ņemiet un dzeriet, tās ir manas Jaunās derības asinis. Kas tic tā, tas saņem to cienīgi.

Kas ir tas, kas **saņem necienīgi, un no kā ir jāizvairās no tā**. Pirmkārt, **kas netic tam**, kas nāk tikai **formalitātes dēļ**. Otrs, kas **savus grēkus nenozēlo**, tātad – nāk formalitātes pēc, jo viņa ticība nav īsta, kāpēc? Viņš netic šiem vārdiem – *pazudušu un pazudinātu grēcinieku*. **Viņš domā, ka viņš ir pietiekami labs**. Viņš domā, ka viņam nav grēka. Viņš arī domā, ka grēks viņu neietekmē, ka Kristus pie krusta miris tāpat vien, ka grēks nav nekas nozīmīgs. Ka aicinājums atgriezties no grēkiem nav patiess, ticēt uz evaņģēliju nav patiesi. Dzīva ticība mūs vienmēr noved pie Vakarēdiena ar grēku sūdzēšanu, ar grēku atzīšanu. Es, nabaga grēcinieks. Es esmu tukšinieks, es nāku ticībā saņemt Kristu, tavu miesu un asinis, jo

manī pašā nav nekādas dzīvības, tikai tāda, kādu Tu man dod. Es kā lūdzējs, kā ubags nāku, **dāvini man savas dāvanas**. Un es tās saņemu – **grēku piedošanu, Dieva vārda evaņģēliju un Kristu**, Kristu pašu, kurš tanī brīdī iztukšoja sevi pilnībā, jo Viņam nekā vairs nebija pie krusta, kā tikai Viņš pats, vēl Viņa miesa un asinis, vēl Viņa dzīvība, ko atdot. Viņš atdeva mums visu Sevi. Viņš Sevi iztukšoja līdz nāvei, līdz krusta nāvei, tāpēc mums vēl jo vairāk, redzot to, ko Viņš ir darījis, pēc šī mielasta iestādīšanas, vēl vairāk šiem vārdiem ir jāuzticas. Tā ir Mana miesa, tās ir Manas jaunās derības asinis, kas par jums, par daudziem un par grēkiem top izlietas grēku piedošanai. Vēl vairāk jāuzticas, jo Kristus ar savu krusta nāvi to pilnībā ir apliecinājis.

Savukārt mūsu **Debesu Tēvs apliecināja Viņu**. Tas, ka Kristus vārdi bija patiesi, mācot par Vakarēdiena būtību, par tā spēku un par tām dāvanām, ko saņem caur to, mācekļiem tika pierādīts, ka Kristu Dievs Tēvs cēla augšā trešajā dienā, jo Viņš grēku nedarīja, **viltus, meli nebija Kristus mutē**. Viņš – svēts, paties un nevainojams mira pie krusta mūsu labā, lai mēs nevis pazustu nebūtībā, ciešanās un mokās, lai mēs caur Viņa nāvi un Viņa dzīvību iemantotu mūžīgo prieku Dieva Valstībā, par kuru Jēzus teica, ka tur Es ar jums šo mielastu baudīšu atkal.

Un tādā ticībā un cerībā mēs arī paliekam, gaidot mūsu Kungu un Pestītāju Jēzu Kristu.

Jēzus Vārdā, Āmen!

Mācītājs Ingus Dauksts

Skaidrojuma pieraksts

Vai mūsu vārdi ir rakstīti Dzīvības grāmatā?

Vai tu tici tam, ko evaņģēlijs, ko Svētie Raksti par Kungu Jēzu Kristu saka, ka Viņš ir patiess Dievs un patiess cilvēks? Vai tu tici, ka tas, kas rakstīts Svētajos Rakstos, ir patiess, ir par Viņu? Vai tu tici, ka tas ir patiesi, ka Viņš pie krusta mira par mūsu pārkāpumiem un par mūsu grēkiem?

Apustulis Pāvils to min kā ļoti svarīgu lietu – atgādinu jums evaņģēliju, tas dod jums pestīšanu. Uz kā pamata esam kļuvuši ticīgi? Uz evaņģēlija vēsts. Mēs Kungu Jēzu neesam sastapuši kā apustuļi, kā šie 500 liecinieki, kas bija pie Viņa augšāmcelšanās, mēs pat tādā veidā neesam Jēzu sastapuši kā apustulis Pāvils – godības pilno Jēzu, augsto priesteri, ko viņš sastapa. Mēs Viņu sastopam caur šiem vārdiem, ko Svētais Gars ir iedvesis praviešiem un apustuļiem. Tādā veidā mēs ar Viņu tiekamies.

Kad runā Raksti, tad dzirdam Kristu runājam uz sevi personīgi. Tātad jautājums – vai tas, ko Viņš ir pasludinājis, vai tas iegulst mūsu sirdīs, vai tas ir atradis ticīgu sirdi? Vai es ticu tam, ko evaņģēlijs saka par Kristu, tad es neesmu veltīgi kļuvis ticīgs, jo es ticu, ka Kristus ir miris par mūsu grēkiem.

Kādā citā vietā viņš skaidro vēstulē Efeziešiem 1.nodaļā par grēku izpirkšanu, un – vai es ticu par grēku izpirkšanu arī tam, kas rakstīts

Mateja, Marka evaņģēlijā? Cilvēka Dēls nav nācis, lai Viņam kalpotu, bet gan – lai Viņš kalpotu un atdotu Savu dzīvību par izpiršanas maksu par daudziem?

Ja tu tici, ka Viņš šo izpiršanas maksu ir samaksājis ar Savu dzīvību pie krusta, tu esi to daudzu starpā, tātad ticība tev ir, tā ir no Svētā Gara, kas nāk. To arī Jēzus saka apustulim Pēterim, kas apliecināja, ka Jēzus Kristus ir dzīvā Dieva Dēls. “To tev nav atklājusi miesa un asinis, bet Mans Tēvs, kas ir debesīs.” Tātad, ja tu tici šim evaņģēlijam, ja tu tici, ka Kristus ir miris par mūsu grēkiem saskaņā ar Rakstiem, tad Debesu Tēvs to ir atklājis, un tev ir īsta un patiesa ticība, tādēļ caur šo ticību tu tiec glābts, jo *“šī vēsts jums dod pestīšanu”*. Tikai nemainiet viņu. Neejiet līdzī pasaules vējiem, jo evaņģēlija vēsts dod pestīšanu, ja tu tici šai vēstij. Un šī vēsts nav vienkārša vēsts, atcerēsieties, tā ir PATIESĪBA.

Viņa augšāmcēlšanās ir ļoti būtiska – vai tu tici, ka Viņš ir augšāmcēlies saskaņā ar Rakstiem, vai tu tici šai liecībai, ko apustuļi ir nodevuši (ne velti tiek pieminēts Kēfa un tie divpadsmit)? Vai tu tici šai liecībai? Ja tu tici, tad zini, par tevi ir lijušas Dieva Jēra dārgās asinis, ka tas nav bijis veltīgi, bet par svētību, tava dvēsele ir glābta, tu piederi Dieva ļaudīm, tu esi tas izredzētais un svētais, tu esi tajā svētajā draudzē, ko Dievs pats ir cēlis, tu esi tas dzīvais un svētais akmens, kas ir ielikts Viņa draudzes ēkas sienās, kas ir balstīta uz praviešu un apustuļu mācību un kopā salaista ar vienu stūrakmeni – kas ir Jēzus Kristus.

Ir jāatceras, vai mēs piederam pie īstās debesu Ciānas, kuru Dievs ir būvējis un nostiprinājis, ka nekas mūs nevarēs vairs izraut no Dieva rokas, nekāds velna viltus, nekāds Bābeles ķēniņš, ne Asīrijas ķēniņš, ne viltīgs ķēniņš, nedz ļauns ķēniņš, arī ne labs, bet viltīgs ķēniņš, neviens mūs nevarēs vairāk izraut no Dieva rokas. Tāpēc ir ļoti labi, ka piepildās ne tikai, ko Dievs nolēmis, lai sodītu savus pretiniekus, piepildīsies viss, ko Dievs ir nodomājis, arī tas, ko lasām pašās beigās, Romiešiem 8:38-39, tieši tāpēc, ka Kristus ir par mums miris un ir mūsu aizstāvis, *“tāpēc es esmu pārliecināts, ka ne nāve, ne dzīvība, ne eņģeļi, ne varas, ne lietas esošās, ne nākamās, ne spēki, ne augstumi, ne dziļumi, ne cita kāda radīta lieta mūs nevarēs šķirt no Dieva mīlestības, kas atklājusies Kristū Jēzū, mūsu Kungā!”*

Mācītāja Ingus Dauksta skaidrojums
Bībeles stundā (20.03.2023.)

Rādīšanas liecības

Fragmenti no Emil Silvestru raksta izdevumā Creation Ministries International (CMI) "Climate change, Niagara and catastrophe",

<https://creation.com/climate-change-niagara-and-catastrophe>

Viss raksta tulkojums latviski būs pieejams CMI vietnē:

<https://creation.com/latvian>

Sasilšana veido Niagāras ūdenskritumu – ātri!

Vinipegā, Manītoabā, Kanādā, aptuveni 120 zinātnieki apsprieda ieilgušo globālās sasilšanas problēmu. Nav pārsteidzoši, ka galvenais uzsvars tika likts uz piesārņojumu un fosilā kurināmā dedzināšanu kā galvenajiem sasilšanas cēloņiem.

Nav šaubu, ka daļa sasilšanas ir saistīta ar šiem cēloņiem, taču mūsdienās, šķiet, nmoderni pieminēt citus globālās "kopējās ainas" aspektus.

Pirmkārt, pat sekulāri zinātnieki apgalvo, ka aptuveni 85% no Zemes pastāvēšanas laika vidējā globālā temperatūra ir bijusi ievērojami augstāka nekā šodien. Otrkārt, pagātnē notikušo vulkānisko izvirdumu rezultātā atmosfērā ir nonākuši milzīgi daudz siltumnīcefekta gāzu (piemēram, CO₂) un ozona slāni noārdošo vielu (piemēram, HCl aerosoli) daudz lielāki daudzumi nekā visā industriālās civilizācijas laikmetā.

Treškārt, pēdējo 100 – 150 gadu laikā saule ir kļuvusi spožāka un karstāka. Par to visu tiek runāts reti, kamēr cilvēka radītais piesārņojums šajā tēmā ir ieņēmis centrālo vietu.

Arī lielo ledus slāņu un šļūdoņu kušana sākās ledus laikmeta beigās un faktiski nekad nav apstājusies. Mūsdienās daudz tiek runāts par to, kā kūst ledāji, Arktikas un Antarktīkas ledus. Tomēr plašsaziņas līdzekļos maz tiek pieminēta nesenā pagātne, kad globālās sasilšanas perioda vidū planētu,

īpaši ziemeļu puslodi, piemeklēja ārkārtīgi auksts periods. Ir vērts pieminēt, ka, meklējot izskaidrojumu šai noslēpumainajai epizodei (saistībā ar termohalīnās cirkulācijas sistēmu, kas nosaka globālo klimatu), tika atklāti lieli reģionāli plūdi, kas ir skāruši Ziemeļameriku. Laurentīda ledus slāņa kušana Kanādā radīja milzīgu ezeru – Ledāja Agasīza ezeru (Luijs Agasīzs bija Šveices ģeologs, kurš pētīja Amerikas ģeoloģiju un bija pārliecināts Darvina evolūcijas teorijas pretinieks). Kādā brīdī holocēna jaunākā sausuma periodā tas pārrāva dabisko aizsprostu, kas veidoja tā austrumu robežu, un katastrofāli iztecēja uz austrumiem, piepildot Lielos ezerus. Tas vienā milzīgā erozijas epizodē pāršķēla Niagāras aizu un ūdenskritumu, kā arī Svētā Lorensa upi.

Milzīgais saldūdens daudzums, ko šie "Niagāras plūdi" ievadīja Atlantijas okeānā, izjauca termohalīnās cirkulācijas sistēmu un tādējādi krasi ietekmēja klimatu.

Tomēr šie plūdi (kurus parasti dēvē par

"Agasīza ezera plūdiem") un citas līdzīgas masveida katastrofas bija nelielas šļakatas, salīdzinot ar Dieva globālo spriedumu par 1. Mozus grāmatā aprakstītajiem plūdiem, kas patiesībā izraisīja ledus laikmetu un tā sekas.

Tātad redzam, ka "kopaina" mums rāda citu stāstu par klimatu un tā kaprīzēm. Būsim gudri un veltīsim laiku, lai to izprastu, tā vietā, lai vienkārši lēkātu pa straumi. Tajā pašā laikā atcerēsimies, ka Dievs sagaida, ka mēs būsim labi Viņa radības pārvaldītāji.

Tulkots ar izdevuma laipnu atļauju;

Articles from Creation Ministries International (creation.com), a ministry that specializes in creation/evolution, and that publishes Creation magazine, are republished with their kind permission. This use does not imply that CMI either endorses or opposes the positions taken in articles on other topics

Fragmenti no Michael Oard raksta izdevumā Creation Ministries International (CMI) “Abrupt climate changes and global warming”,

<https://creation.com/abrupt-climate-changes>

Viss raksta tulkojums latviski būs pieejams CMI vietnē:

<https://creation.com/latvian>

Pēkšņas klimata pārmaiņas un globālā sasilšana

Autors Mihaels Oards

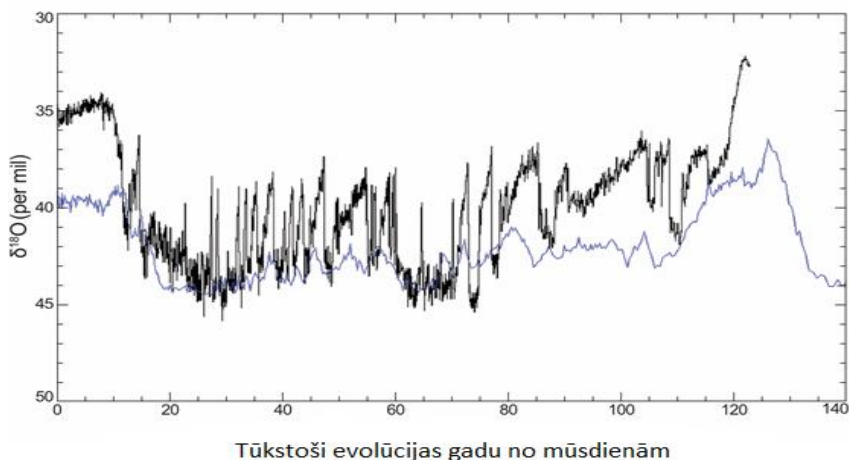
Grenlandes un Antarktīkas ledus slāņu galvenās ledus kodolu iezīmes var izskaidrot, ņemot vērā biblisko Zemes vēsturi. Taču šie ledus kodoli liecina arī par acīmredzamām pēkšņām klimata pārmaiņām. Sākumā tie šķiet pretrunā ar biblisko Zemes vēsturi, bet vulkānisms pēcplūdu ledus laikmetā sniedz pārlicinošu skaidrojumu. Šie ledus kodola dati izraisīja paradigmas maiņu glacioloģijā no pakāpeniskām uz pēkšņām klimata pārmaiņām un ir palīdzējuši vairot bailes no pēkšņām un katastrofālām klimata pārmaiņām nākotnē.

Pēkšņas klimata pārmaiņas ledus kodolos.

Pēkšņas klimata izmaiņas kļuva acīmredzamas, kad glaciologi 1990. gadu sākumā no augšas līdz apakšai izurba divus ledus kodolus no Grenlandes ledus slāņiem. Uz vispārējā temperatūras modeļa, kas liecina par vienu ledus laikmetu, tika konstatētas aptuveni 25 krasas izmaiņas (1. attēls). Līdzīgas izmaiņas Antarktīdas kodolos netika konstatētas.

Pamatojoties uz ievērojami izstiepto sekulāro laika skalu, tās nozīmē straujās temperatūras atdzišanas izmaiņas Ziemeļu puslodē, vismaz Ziemeļatlantijas reģionā, par 10 – 20°C, no kurām katra ilgst vidēji aptuveni 1470 gadus (evolucionārajā laika periodā). Ar temperatūras izmaiņām saistīti arī daudzi citi ledus kodolos izmērītie mainīgie lielumi, kas kopā norāda uz nozīmīgām klimata pārmaiņām. Šīs svārstības ir nosauktas divu ievērojamu pētnieku vārdā par Dansgārda-Oišera (*Dansgaard-Oescher*, D-O) notikumiem.

William M. Connolley, Wikipedia commons

1.attēls. Skābekļa izotopu devas (kas norāda temperatūru) Ziemeļu saķeres apgabalā Grenlandē (melnā līnija) un Dome C apgabalā Austrumantarktīdā (zilā līnija). Grenlandē ir redzamas plašas svārstības, kas liecina par pēkšņām klimata izmaiņām, bet tādu nav Austrumantarktīdā.

Šo “tūkstošgades mēroga” klimata svārstību nozīmīgākais aspekts ir tas, ka pāreja no viena stāvokļa uz otru bija ļoti ātra.

Pierādījums tam, ka pēdējā leduslaikmeta cikla laikā dabiskā klimata mainība strauji mainījās starp ievērojamām galējībām, ir būtiski mainījies izpratni par klimata pārmaiņām.

Šķiet, ka pārmaiņas ir notikušas no desmit gadiem līdz 1 līdz 3 gadiem!

Pēkšņas klimata pārmaiņas "novērotas" citos klimata ierakstos.

“Ledus kodola dati izraisīja paradigmas maiņu glacioloģijā no pakāpeniskām uz pēkšņām klimata pārmaiņām un ir palīdzējuši vairot bailes no pēkšņām un katastrofālām klimata pārmaiņām nākotnē”

Pārsteidzoši ir tas, ka līdz divu dziļo Grenlandes ledus kodolu urbšanai citos pēcplūdu klimatiskajos ierakstos krasas klimata pārmaiņas bija novērojamas reti, ja vispār bija novērojamas. Taču, kad šie ledus kodoli tika analizēti, radās doma par katastrofālām klimata pārmaiņām. Interesanti, ka vēlāk pētnieki "atklāja" pēkšņas pārmaiņas daudzās citās klimatisko datu kopās uz sauszemes un jūrā, piemēram, dziļūdens kodolos un ezeru

putekšņu datos. Tās sastopamas arī tropos. Sarntheins (*Sarnthein*) u.c. konstatē:

Kopš pirmajiem atklājumiem Grenlandes ledus kodolos pagājušā gadsimta 90. gadu sākumā šīs negaidītās klimatiskās parādības liecības ir atrastas daudzos reģionos, tostarp polārajos ledus slāņos, Atlantijas, Klusā un Indijas okeāna jūras nogulumos, kā arī sauszemes ezeros un purvos.

Interesanti, vai mēs esam liecinieki vēl vienam "līdzschrējēju efekta" piemēram, kur secinājumi no vienas datu kopas ir "redzami" citās datu kopās? Vai arī, iespējams, tie netika pamanīti viņu iepriekšējo pieņēmumu dēļ.

Iemesls nav zināms.

Sekulārie zinātnieki nezina šo pēkšņo un patiesi radikālo klimata pārmaiņu cēloni, kas ir izraisījis daudzas spekulācijas un diskusijas:

Viena no mīklainākajām un aktīvāk apspriestajām problēmām paleoklimata pētniecībā joprojām ir saistīta ar vienprātīgas teorētiskās izpratnes veidošanu par mehānismiem, kas ir Ziemeļatlantijas ledāja klimata svārstību pamatā tūkstošgadu laika mērogā.

Dfijfhauts (*Dfijfhout*) un kolēģi atzīst, ka klimata modeļi reti parāda šādas izmaiņas:

Pēkšņas klimata pārmaiņas ir plaši sastopamas ģeoloģiskajos ierakstos, taču, reaģējot uz reālu iedarbību, klimata modeļi reti kad spēj simulēt šādus notikumus.

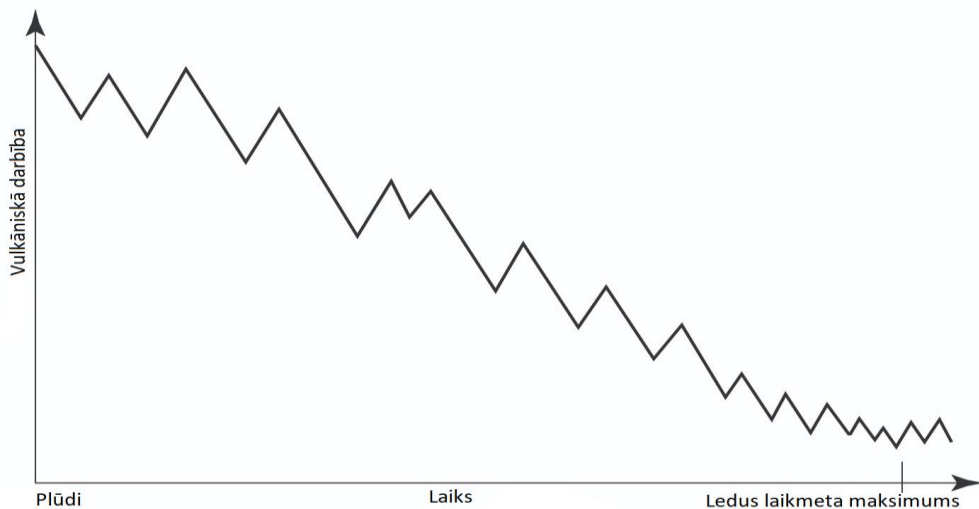
Globālās sasilšanas panikas veicināšana.

Sekulāri zinātnieki uzskata, ka temperatūra, kas pārsniedz kādu "sliksni", izraisa šādas pēkšņas klimata pārmaiņas, kas noved pie jauna stabila klimata stāvokļa – radikāli aukstāka vai radikāli siltāka. Daži pat ir izteikuši pieņēmumu, ka pašreizējā globālās sasilšanas tendence, Zemei pārsniedzot noteiktu sasilšanas sliksni, varētu būt šāds "ierosinātājs", kas izraisītu katastrofālas klimata pārmaiņas. Šis ir viens no iemesliem, kāpēc tik daudzi zinātnieki un nespeciālisti ir ārkārtīgi noraizējušies par pašreizējo globālo sasilšanu, lai gan tā ir tikai aptuveni 1°C, un vairāk nekā puse no tās ir dabisko procesu rezultāts.

Kendriks Teilors apgalvo: "Tas ir ironiski, ka siltumnīcas efekta izraisīta sasilšana var izraisīt strauju atdzišanu Ziemeļamerikas austrumos, Eiropā un Skandināvijā... " Tā kā "nākamais" ledus laikmets esot gaidāms pavisam drīz, citi apgalvo: "Taču sasilšana paradoksālā kārtā varētu novest pie krasas atdzišanas – katastrofas, kas varētu apdraudēt civilizācijas izdzīvošanu." Tāpat krasi klimata pārmaiņu rekordi ir veicinājuši satraukumu par globālo sasilšanu.

Pēkšņas klimata pārmaiņas var izskaidrot ar pēcplūdu ledus laikmetu.

Iepriekš vairākkārt esmu minējis, ka krasas klimata pārmaiņas ir reālas, ka tās izraisa vulkānisma izmaiņas dekādēs. Grenlandes ledus kodolu ledus laikmeta daļā ir daudz vulkānisko pelnu, tefras un skābes slāņu. Desmitgadēs mērīta laika skala nozīmē, ka svārstības var mainīties no dažiem gadiem līdz vairākiem desmitiem gadu. Desmitgades mēroga maksimumi un kritumi pārklājas ar vispārēju vulkānisma samazināšanos ledus laikmetā (2. attēls).

2. attēls. Ledus laikmeta vulkāniskā aktivitāte ar maksimumiem un atslābumiem līdz ledus laikmeta maksimumam, kopumā aktivitātei samazinoties.

Strādājot pie Ledus laikmeta, atklāju, ka vulkānisko pelnu un ļoti smalko daļiņu (aerosolu) daudzums augšējā atmosfērā (atstarojot saules gaismu atpakaļ kosmosā) kontrolē ledus slāņu augšanas ātrumu. Spēcīga vulkānisma periodos zemāka temperatūra izraisa lielāku snigšanu. Pretējais notiek vulkāniskā miera periodos. Šīs temperatūras izmaiņas var būt saistītas ar daudziem citiem mainīgajiem rādītājiem, kas mainās tajā pašā laikā. Daži sekulārie zinātnieki arī ierosina, ka D-O notikumus varētu būt izraisījis vulkānisms.

Pēkšņas klimata pārmaiņas notika tikai Ledus laikmeta laikā, tos izraisīja 1. Mozus grāmatā aprakstītie plūdi.

Antarktīda ledus laikmeta laikā uzrāda tikai septiņas līdz deviņas klimata izmaiņas, bet tās ir tikai 1 –2 °C izmaiņas, kas ir lēnas, nevis pēkšņas. Atšķirības starp straujajām izmaiņām Grenlandes ledus slāņos un vājajām izmaiņām Antarktīdas ledus slāņos ir saistītas ar atšķirīgu vulkānisma apjomu attiecīgi ziemeļu un dienvidu puslodē. Tā kā ģeogrāfiskais platums, kurā notiek vulkānisms, ievērojami ietekmē sekojošo globālo atdzišanu, mazāk lielu izvirdumu dienvidu puslodē varētu būt par iemeslu tam, kāpēc klimata pārmaiņas bija mazākas un nebija iespaidīgas, salīdzinot ar Ziemeļu puslodi. To apstiprina ziemeļu puslodes izvirduma simulācija, kas radīja "aerosola strūklu, kas nākamajos mēnešos pēc izvirduma aprobežojās tikai ar ziemeļu puslodi, bez tiešas radiācijas ietekmes uz tropisko zonu". Citiem vārdiem sakot, vulkānisms Ziemeļu puslodē nemaina temperatūru tropos, tāpēc loģiski, ka tas neizraisītu temperatūras izmaiņas Dienvidu puslodē.

Maz ticams, ka mūsdienās varētu notikt pēkšņas klimata pārmaiņas.

Pēkšņas klimata pārmaiņas notika tikai Ledus laikmeta laikā, tos izraisīja 1. Mozus grāmatā aprakstītie plūdi. Reģistrētās temperatūras svārstības ir saistītas ar augstākajiem un zemākajiem rādītājiem aktīva globālā vulkānisma periodā. Tāpēc tie neatbalsta ideju, ka mūsdienās varētu notikt krasas klimata pārmaiņas, ko izraisījusi globālā sasilšana vai kāds cits mehānisms. Ledus paraugos, kas uzkrājušies pēc ledus laikmeta gan no Antarktīdas, gan Grenlandes kodolu virsotnēm, ir vērojamas tikai nelielas

svārstības, kopš ledus laikmeta nekādas būtiskas klimata izmaiņas nav notikušas. Vunšs (*Wunsch*) norāda: “D-O notikumu saistība ar mūsdienu pēkšņu klimata pārmaiņu iespējamību balstās uz ļoti vāju pieņēmumu ķēdi.”

Tulkots ar izdevuma laipnu atļauju;

Articles from Creation Ministries International (creation.com), a ministry that specializes in creation/evolution, and that publishes Creation magazine, are republished with their kind permission. This use does not imply that CMI either endorses or opposes the positions taken in articles on other topics

Zināšanai!

Dievkalpojumi –

svētdienās pl.10:00

trešdienās pl.18:30

- Dievkalpojums ģimenēm ar maziem bērniem katra mēneša otrajā svētdienā pl. 12:00
- Bībeles stundas – ceturtdienās pl.18:00; *YouTube* kanālā pieejams ieraksts.

Pārdomas

Rīta lūgšana

Dari lēnākus manus soļus, Kungs, dari rāmus sirdspukstus, mierinot manu garu. Lai ir mierīgāka mana gaita, domājot par laika bezgalību. Par spīti steidzīgajām dienām, liec nojaust Tavas mūžības mieru. Lai saspringtos nervus noglāsta turienes mierinošās dziesmas, kas Tavas godības piepildītas un Tavu godu slavē.

Atgādini man, Kungs, ka Tavu žēlastību es nevaru nokavēt. Atgādini man, ka Tu esi laika Kungs, un Tev tas pieder no manas ieņemšanas brīža līdz tam brīdim, kad Tu mani uzņemsi savas godības gaismā– līdz brīdim, kad mans laiks būs Tavā žēlastībā piepildīts, kad patiesība atklāsies manā priekšā.

Dari lēnākus manus soļus, Kungs. Lai es dziļi iesakņojos Tavas klātbūtnes un miera zemē – to vērtību zemē, kuras šajā dzīvē ir vispaliekošākās un kuras man esi devis Tu! Lai es augu pretim brīdim, kad mans laiks būs Dieva piepildīts!

Pārdomas

Vēlēšanās

Es gribētu būt pavasaris. Tad katram noskumušajam es uzdāvinātu pa saules stariņam! Katru, kas rudens pelēkumā un ziemas sastingumā ir nosūbējis vai appelējis, es nomazgātu ar siltu pavasara lietutiņu, ietītu mīlestības plīvurā un ieaijātu ābeļziedu aromāta un bišu sanoņā. Ar pirmo sniegpulkstenīšu baltumu iepriecinātu visus noskumušos. Cilvēku sāpes, slimības, visus pušumus, rētas un ievainojumus es dziedinātu ar maigu vēja pūsmu, satrauktos prātus mierinātu ar rīta rasas balzamu. Visas pasaules bērni tad rotaļātos ar manis sūtītajiem saules zaķēniem un viņi nezinātu, kas ir bailes, nabadzība un sāpes, bet visus karus, nemierus un vardarbību es pārtrauktu ar barga pērkona grāvienu, lai pasaulē beidzot varētu iestāties ilgi gaidītais miers... Jā! Kā es gribu būt pavasaris! Bet, kā?

Nu, kur citur griezties – piesakos pie Dieva uz pieņemšanu. Man par izbrīnu, Viņš neliek gaidīt, bet tūlīt mani pieņem un uzklausā. Saku, tā un tā, gribētu būt pavasaris. „Nu, nu... ,” pēc mazas pauzītes Dievs ierunājas, „es uzmanīgi klausos.”

Nemos stāstīt Viņam savu plānu, liekas, runāju tīri sakarīgi. Gaidu, ko Viņš teiks. „Tiešām gribi būt pavasaris?” Dievs noprasa. „Nu, jā. Es taču tik daudz laba varētu izdarīt! Iedomājies – ar vēja šalkām, ar ziedu smaržu, ar agrajiem rītiem un siltajiem vakariem, ar putnu dziesmām un ziedu krāšņumu, ar veldzējošo rasu un siltajiem saules stariem es varētu uzmundrināt, dziedināt, sēt mīlestības un prieka sēklu pa visu zemi, pāri visai pasaulei! Iedomājies? Varētu tik daudzus darīt laimīgus!” aizraudamās stāstu. Dievs uzmanīgi klausās, klausās, bet klusē. Sāku jau nervozēt un prātot, kā lai Dievu pārliecinu. Varbūt veltīgi esmu pie Viņa griezies? Te

negaidot dzirdū: „Tu varbūt labāk tomēr gribi palikt cilvēks? To visu tu vari darīt arī būdama tas, kas tu esi – cilvēks. Tev pieder tik daudz, tev pieder tas, kas šim darbam ir vajadzīgs. Viss tev ir Manis dots... pirms vēl dienas tev nebija nevienas. Kādēļ to neizmanto?” Šis jautājums manu kvēlo sirdi tā kā atvēsina un liek drusku padomāt. Tomēr saņemos un steidzu vēl ko iebilst: „Pavasari ir lielākas iespējas, vairāk rekvizītu un skaistu lietu, pavasaris visus uzrunā, uzmundrina, iepriecina! Pavasari visi gaida, pavasarim visi tic, padodas un seko.

Beigu beigās – pavasari visi mīl!” „Tu gribētu, lai tevi arī tā mīl? Vai tomēr labāk, ka tu mīli... savu tuvāko kā sevi pašu...” Dievs ietur nelielu pauzi un tad jautā: „Vai tad tev nepietiek ar Manu mīlestību?” Te nu man nav, ko teikt, bet pie sevis nodomāju: es jau gribētu gan tā, gan tā...

Dievs man ļauj mazliet padomāt un turpina: „Cilvēks ir lielāks par pavasari! Bet, labi! Ej, dari visu, ko Man te stāstīji, un kļūsti par pavasari! Par pavasari, kas modina, iepriecina un augšāmceļ, jo cilvēks, kam laba sirds, pat decembrī kādam var būt pavasaris.”

Pamodos. Saule tā spīd, ka acis jāpiemiedz. Liekas, kāds klauvē pie loga. Kas tur varētu būt? Pavasaris?

Zaiga Ābele

Par vecumdienām

Neviens cilvēks nevar līdz pat sava mūža beidzamajai dienai būt enerģisks, vingrs un aktīvs. Tā nu tas ir. Labi, ka to saprotam un pieņemam. Lai Dievs dotu jau jaunībā izprast mums dotā laika gaitu un dzīves posmus, apzināties, ka ķermenis noveco, ka tas nebūs visu dzīvi jauns, vingrs un spēka pilns. Vajadzētu sākt jaunībā sevi saudzēt un saprast, ka dzīve nav vienlaidus taisna lenta, bet gan ceļš ar dažādiem posmiem, grūtākiem un vieglākiem, bet katram no tiem ir sava jēga, sava vērtība, grūtums un skaistums. Arī vecumdienām. Jā, protams, savos septiņdesmit, astoņdesmit vairs nesprīņosi kā divdesmitgadnieks! Daudzi seniori piedzīvo nespēku, skumjas, melanholiiju, bet nav jau ko šīs sajūtas tūlīt dēvēt par depresiju, visu laiku sūkstīties un vainot pasauli. Jāiemācās prast apieties ar savām sāpēm un nelaimēm, ar lietām, ko mēs nevaram mainīt. Ticīgam cilvēkam sāpes ir normāla pieredze. Man pazīstams mācītājs saka, ka grūts brīdis vienmēr ir iespēja mācīties. Viņš arī atgādina, ka vienmēr pastāv izvēle – tu vari dzīvot kaut kādu dzīvi, bet vari dzīvot arī labāku, īstu un pilnvērtīgu dzīvi. Arī tad, kad tev ir septiņdesmit un astoņdesmit gadu. Kā nav gaisma bez ēnas, tā arī nav dzīve bez ciešanām. Tas vienkārši jāpieņem. Ticīga

cilvēka dzīvē pārbaudījumi ienāk nevis, lai viņu apbēdinātu, pazemotu, bet – lai apskaidrotu, mācītu un padarītu gudrāku.

Tomēr, kāpēc daži cilvēki vecumdienās ir saīguši un nejauki, turpretim otri, pat lielās sāpēs un pārbaudījumos, ir smaidīgi un pozitīvi? Bieži cilvēkam, kad viņa ierastais, drošais un visādi patīkamais dzīves ritms ir nojaukts, rodas stress – sevišķi vecs cilvēks jūtas apjucis, uztraukts un vientuļš. Ko darīt? Ļoti svētīgi ir arī vecumdienās turēties pie pozitīviem ieradumiem, dzīvot un pateikties par visu. Daudzi seniori savā dzīves rudenī beidzot ir iemācījušies baudīt dzīvi, un viņiem ir arī tam laiks, kā arī vienreizējas tiesības vairs nebūt obligāti strādīgam un aktīvam. Cilvēks beidzot drīkst neskriet, neko neražot, nepārdot, nepelnīt. Viņš toties mierīgi var divas stundas baudīt rīta kafiju, ar mīlestību apčubināt savas pelargonijas vai, sēžot mīļajā krēslā, lasīt kādu aizraujošu grāmatu. Iespējams, tieši šajā laikā rodas jaunas idejas, dzīvē var ienākt kaut kas jauns, kam agrāk vienkārši pietrūka laika. Tā mūsu ikdiena var atkal kļūt traki interesanta, gaiša un piepildīta. Dažreiz dzīve ļauj piepildīt arī jaunības dienu sapņus...

Manu mazbērnu otrai omītei ir 90 gadi, viņas dzīvē ir bijis tik daudz sāpju un smaguma... kā jau visiem deviņdesmitgadniekiem, tomēr, kopš es viņu pazīstu, viņa vienmēr ir bijusi labestības, enerģijas un optimisma pilna. Savos septiņdesmit piecos gados omīte piepildīja senloloto sapni un apmeklēja Romu. Un, ne tikai – arī Neapoli, Pompeju un paskatījās uz pasauli no Vezuva krātera malas... Šodien pēc gūžas lūzuma un vairākām citām operācijām omīte jau vairāk kā desmit gadus pārvietojas ar „staigulīti” vai spieķi, bet kādas tik zeķes, cimdus un šalles viņa saadījusi pa šiem gadiem! Lai gan uz baznīcu sirmā

māmiņa vairs nevar aiziet, viņa saka, ka katru dienu esot baznīcā, jo klausās Radio Marija un lasa lūgšanas. Saulainā laikā omīte iziet no istabas apraudzīt savu dārziņu un aprunāties ar bezkaunīgajiem strazdiem ķiršu kokā. Vienmēr, kad aizeju ciemos vai omītei piezvanu un prasu: „Kā iet?” – viņas atbilde ir nemainīga: „Jo tālāk, jo labāk!” Ar kādu prieku mazbērni un mazmazbērni ciemojas pie savas dižomes! Un omītei katram ir kāds kārums, kāda mantiņa. Viņas istabiņa ir pilna mīlestības...

Tāpat kā mazam bērnam, arī veciem cilvēkiem ir ļoti vajadzīga mīlestība, uzmanība un pieskārieni, smaidi, glāsti un siltums – jo vairāk šo uzmanību dāvāsim mēs paši, jo vairāk to saņemsim no citiem! Kaut kur lasīju, ka pieskārieni ir uzmanība, ka bez tiem cilvēks novīst kā nelaištīta puķe. No pieskārieniem, starp citu, ir atkarīga pat imūnsistēmas stabilitāte. Tādēļ jāsauglabā mīlestība un draudzība, jāpiedod visi pāridarījumi, jāaizmirst aizvainojumi. Jācenšas saglabāt labas attiecības ar bērniem, mazbērniem. Neko neprasot, neuzstājot, lai viņi dzīvo savu dzīvi – tev ir savējā! Ja tu būsi gaišu un pozitīvu domu ieskaits, viņi gribēs pie tevis atbraukt, parunāties. Jā, bērni izaug un aiziet savā dzīvē, bet draugi? Te gribas pieminēt manas māsas klases biedrus, kas vienmēr ir rīkojuši klases salidojumus. Agrāk tas notika vienreiz pa desmit gadiem, tad vienreiz gadā, bet tagad, kad visiem jau labi pāri septiņdesmit un viņu paliek arvien mazāk un mazāk – bijušie klases biedri sanāk kopā reizi mēnesī. Lai arī tik atšķirīgi, viņiem ir par ko runāt! Viņi rosās un plāno, gatavojas un priecājas par tikšanos, par kārtējiem svētkiem. Ar saviem draugiem mēs novecojam kopā. Turklāt tie ir cilvēki, kas ar mums dzīvojuši vienā laikā, esam klausījušies vienas un tās pašas dziesmas, piedzīvojuši vienas un tās pašas pārmaiņas gan mūsu zemē, gan pasaulē. Mums ir par ko runāt. Un viņi mūs pieņem tāds, kādi esam, lai gan labi pazīst „tarakānus un putnus” mūsu galvās.

Pirms neilga laika pāragri mūžībā aizgājušais mācītājs Māris Ziemelis savā pēdējā intervijā lika aizdomāties par dzīves jēgu: „Ja tikai darbs ir bijis cilvēka dzīves jēga un piepildījums, bet vecuma vai slimības dēļ viņš vienā dienā tiek nolikts malā, visa dzīve šķiet sabrukusi. Tāpēc svarīgi, lai ir vēl kāda augstāka vērtība, saikne ar Dievu, kas paliek neatkarīgi no mūsu vecuma, spēka vai nespēka. Dievs grib, lai mēs uzziedam un atveramies, mums dzīves laikā ir dotas daudzas iespējas to darīt.”

Jā, daudz pūļu ir jāpieliek, lai uzceltu savu dvēseles namu. Dievs tam ir devis veselu mūžu, arī vecumdienas.

Zaiga Ābele

Dzeja

~Kristīna Soloha~

Kad Dievišķā sēkla man iekrita sirdī,
Tad uzdīgu, vēros un plauku.
Kad Dzīvības ūdens līs straumēm un dzirdīs,
Tad tapšu par lavandu lauku.

Ar saldāko smaržu es pacelšos augšup,
Zilzilajā Debesu telpā,
Pār krāšņajiem Latvijas laukiem tad saukšu:
Dievs, slava Tev ikkatrā elpā!

Kā varenie, dārdošie viļņi
tur ceļas pret krastu,
Lai pieaug un šalko, un nepagurst
mums dzīves spars!
Ar baltspārnu burām
un ticības, cerības mastu,
Lai plīvo kā burinieks
augstāk vien cilvēka gars!

no saules lēkta līdz tās rietam
ir tūkstoš soļiem noklāts ceļš,
un liedagam, vēl nenoietam,
jau pretim ceļas jūras vējš.

vai tavas domas līdzī rausies?
vai tavas ilgas nespēs rīmt?
nē, apstājies un klusi klausies –
laiks Dieva mieram tevī dzimt.

VIENS MIRKLIS UN VIENA MŪŽĪBA

Tā var būt visparastākā diena. Tie var būt visparastākie apstākļi, visparastākie notikumi. Kuru vidū ir mirklis, un tu pēkšņi ieraugi to vienu ...

To vienu ābeli, kura ietērpusies šķīstā plaukstošo ziedu baltumā un kuru dedzīgie saules stari, kas spraucas cauri zaru mežgīnēm, steidz kronēt par pavasara ķēniņieni.

To vienu jūrasputnu, kas pārslīd pāri rietošās saules gaismai tik cēli, it kā tikai ar pašiem spārnu galiem notvertu vakara vēja kluso, gurdeno glāstu.

To vienu seju, tās vienas mirdzošās acis un to vienu silto smaidu, kas cauri ņirboši raibajam un kustīgi trokšņainajam pūlim sveic – vienīgi tevi.

Viens tāds mirklis, kurā pārplūst sirds biķeris. Pārplūst ar pateicību, sajūsmu, laimi. Viens mirklis, kas pārplūst mūžībā. Ziedošais koks, cēlais putns, mirdzošās acis – tie visi ir mūžības liecinieki. Brīnuma, godības un mūžības liecinieki.

Ko acs nav redzējusi un auss nav dzirdējusi, un kas neviena cilvēka sirdī nav nācis, to Viņš ir sagatavojis tiem, kas Viņu mīl. (1.Kor 2:9) Mīlestība ir gan mirklis, gan mūžība.

Viena diena Viņam ir kā tūkstoš gadi un tūkstoš gadi – kā viena diena. (2.Pēt 3:8) Vienā mirklī var pēkšņi saskaņot to vienu mūžību, kas tev dota un sagatavota. Tad, ja tu izvēlies veltīt savu laiku Tam, kurš tev ir devis – visu tavu laiku!

Kristīna Soloha

Smaidam

Dārza rūķiem ir sarkanas cepures, lai plāujot mauriņus viņus nesabrauktu.

*

Pie mums vīrieši drīkst precēt tikai vienu sievieti, to sauc par vienvēdīgumu.

*

Vīrieši nevar precēt vīriešus, jo tad neviens nevar vilkt līgavas kleitu.

*

Dievs dzīvo debesīs. Tikai svētdienās viņš pārceļas uz baznīcu.

*

Mans brālis nokrita no koka, un viņam bija smadzeņu izgruvums.

*

Aplis ir apaļš kvadrāts.

*

Zemes lode griežas 365 dienas katru gadu. Katrus četrus gadus viņai vajag vienu dienu vairāk. Un tas, kā reiz, ir tieši februārī. Kāpēc, es gan nezinu. Varbūt tāpēc, ka februāris ir aukstāks un tad ir grūtāk griezties.

*

Ziemeļu puslode griežas pretēji dienvidu puslodei.

*

Zivis dēj olas, krievu zivis pat kaviāru.

(no bērnu domrakstiem tīmeklī)

Kur nu paliek tavs niknums, tu sātan? Kur ir tavs ļaunums, tu pasaule? Kur ir tavs cīņas spars, tu miesa? Tā ir uzvara! Šī ir tā Kunga diena – priecāsimies un līksmosim! Ak, kas gan būtu spējis noticēt, ka dvēsele var iemantot tādu svētību! Pasaule ir uzvarēta – ko gan tā vēl spēj darīt? Ko spēj velns, šīs pasaules kungs un dievs? Ja pasaule nav vairs nekas, tad arī šīs pasaules dievs un valdnieks nav nekas. Viņš gan spēj nomaitāt miesu, atņemt godu un mantu, tomēr tai pašā laikā pret savu gribu kļūst par kalpu mūsu ceļā uz labāku, mūžīgu dzīvi – tāds ir viņa ieguvums.

(M.Luters)

Izdevumu sagatavoja:

I. Buņķe (akvareļi), A. Bormane,
V. Daukste, A. Ķempe, G.Šlihta, J.Miķelsons